

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consilia || Salomonis, || Sive || Collecta Salomonis || Axiomata

Maxime Necessaria Homini, ut se ipsum sapienter dirigat ; E Gallico In
Latinum versa, revisa & amplicata per Auctorem, cum Indicibus
necessariis

Cureau De Lachambre, Pierre

Coloniæ Agrippinæ, 1694

4 Melior est patiens Viro forti, & qui dominatur animo suo, expugnatore
urbium. Prov. 16.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37935

non videtur se accommodare spiritui, nullæ aliæ quàm inclinationes spirituales.

Quod ex eo provenit, quia hic spiritus sublimis per commune privilegium omnium perfectarum existentiarum, habet quoddam potens secretum, cuius tantum umbra est magnes elevandi terra, & ad suum polum attrahendi omne quod tangit.

Passiones taliter tactæ per virtutem alicujus nobilioris animæ se vertunt versus cælum, & non aspirant ad aliud quàm ad fines honestos & laudabiles. *Vir sapiens fortis est*, quia nihil habet in sua persona, quod se his motibus opponeret & eos sequi denegaret.

REGULA QUARTA.

Melior est patiens viro forti; Et qui dominatur animo suo, expugnatore Urbium. PROV. 16.

PARAPHRASIS.

Sufficit ad esse Dominum suarum passionum & desideriorum, habere animum, & amare verum honorem.

Animus continet duas virtutes, formidinem scilicet & patientiam, & hæ sunt quasi due partes ipsum componentes & distinguentes ab alijs nostra natura perfectionibus.

Per fortitudinem resistimus hominibus & nostris extrinsecis inimicis; per patientiam vero nostris passionibus & domesticis inimicis.

Victores hominum admirationi sunt & coronantur in terra, sui ipsius verò in cælo, & omnes triumphi ac coronæ immortales pro his preparantur.

Fortitudo illorum digna est ejus estimationis quam habet in mundo; Patientia verò horum, quamvis mundus eos non æstimet, plus valet, magis est necessaria, & dignior omnis honoris & estimationis.

Utraque fuit semper collocata in primo gradu virtutum moralium, & hæ sunt quæ nomen Magni dederunt Constantino & Carolo Magno, & quæ proposuerunt admirationi & adorationi antiquos heroes. Sed si tantum ad unam harum virtutum adspirare potes, elige

eam, cui Sapientes & Philosophi tribuerunt praeserentiam, & nota in istis regulis ea verba, quae visa fuerunt scripta in insignijs quorundam magnorum Principum, & quae omnes excellentes animae apud se ipsas sculptae inveniunt pro lemmate. Melior est partem viro forti, & qui dominatur animo suo; expugnatore Urbium.

REFLEXIO.

SI quis interrogat quid sit anima, quilibet respondebit, quod aliquo facillimè possit decipi, & accipere apparentiam pro veritate.

Multi se ipsos deceperunt, dum in numero febrium ardorem corruptae naturae, credentes nil aliud esse quam inflammationem bilis, quae adveniente aliquo objecto cholerae inopinatè accenditur, & accedendo imaginationem, & turbando habitus mores corporis, transcendat rationem, & inconsideratè in pericula impellat hominem.

Non est in numero passionum, sed earum Dominus; Natura ipsum retinet

in medio earum, non tanquam criminalem inter suos complices, sed tanquam victorem inter suos sclavos, ad hos in obsequio retinendos, & assuefaciendo ad labores. Ipsorum ardor differt ab istorum, habent tamen proprietatem ad illi serviendum.

Aliqui sibi persuadent, quod is quem nos verum animum vocamus, sit quidam Angelus militaris, qui in conflictibus ingreditur animos heroum, & ibidem illa, quæ nos admiramur, miracula producit.

Alii, quod sit solummodo inspiratio aut instinctus hujus Angeli, qui corda militum inflamat, & qui ipsos movet exercitus.

Sapientiores rectè judicant, quod sit flamma spiritualis accensa per Creatorem in suprema parte nostræ animæ, sicut quædam stella in majori loco firmamenti. Flamma pacifica & benè ordinata, sublimis, incorruptibilis, ardens, pura, & foecunda, semper cœlestibus adhærens, & semper in terris occupata per emanationem influentiarum necessariorum

riarum ad conservationem quietis & v
ta populorum.

Sed qualiscunque sit animus, ne
crede tamen, quod ideo ut sis animosus
etiam obligeris ad accipienda arma, &
quærendos inimicos in Provinciis lon
ginquis: Maneas ubi es, & bellum mo
ve tuis passionibus, & plus operaberis
quam illi qui gladio utuntur.

Dum injurias condonas, & per gene
rosam patientiam suffers omnem despe
ctum & calumnias, plus efficis quam mi
les qui quærit vindictam; Et magis ho
noricum tibi erit, restringere excessum
Choleræ, aut rejicere aliquas te ad pe
catum allicientes adulatorias cogitatio
nes, quam destruere integros exercitus
& occupare civitates.

Tua gloria non sit deprimere alios
coram te; Sed in te ipso magna parare
& habere supra eos aliquam elevationem
independentem ab eorum casu & infeli
citate.

Dum transgrederis tuas irregulares
impatientias, & motibus resistis, qui te
ad actiones timidas & prohibitas com
mevert

movere vellent, tuum facis crescere meritum & virtutem, dum enim extraneos vincis inimicos, omnia in te crescunt. Interitus alicujus exercitûs minuit numeram hominum, sed non addit nec unicam spiritam ad altitudinem tui corporis, nec unum gradum perfectionis tuo spiritui.

Unico verbo, aestima patientiam, non tamen despiciendo animositatem, quæ quamvis non tantum, quantum hæc victoriosa patientia valeat, confiteor tamen, quod multum valeat, & quod mereatur admirationes, quas tot sæcula pro ipsa habuerant, sed ut sint perfectæ, non debent seperari, quia quasi duæ sunt partes veri, animosi, & perfecti entis, quod ipsa separatio necessariò denigraret, aut annihilaret.

Non inveniatur animositas aut nobilitas, vel alicujus animæ suprema magnitudo, ubi hæ duæ virtutes non sunt conjunctæ: Earum solummodo unio habet potestatem deducendi hominem ad eminentem gradum alicujus gloriæ heroicæ, & dandi illorum actionibus hunc
divi-

divinum splendorem, qui mundum
obcæcat oculos; & qui famam cogit
qui de ipsis omni tempore & omnibus
nationibus.

Est certò res illustris, valde laudabi-
lis, & populis veneranda, quando a-
mositas in principe impulsâ per hunc
ignem cœlestem, transit in aliquo con-
fictu impune per medium furientis
mortis, & currit per inversum exerci-
tum ad victoriam, quæ ipsum eò vocat
& conducit.

Pari modo est aliud magis rarum spe-
ctaculum & dignius publicæ admiratio-
nis, videre Principem in medio trium-
phi & successuum, inter gloriosiores
licitates vitæ humanæ scire despiceret
quod possidet, & declarare apparenter
per suam modestiam, & fidelitatem suam
vitæ, quod potius omnia vellêt perdere
imperium & totum mundum, si illud
haberet, quàm committere aliquem
actum injustitiæ.

Sed videre hæc duo miracula simi-
lita, & conjunctum unum alteri in eo-
dem victore, nempe vincere inimicos

& vincere se ipsum, crescere in moderacione & prudentia per ipsos conflictus, crescere in bonitate per auctas victorias, expugnare urbes, & lucrari corda, esse amabilem & formidabilem hominibus; est absque dubio, videre rem floridissimam & pulcherrimam visu sub coelo.

Vera opinio hujus animositatis conjuncta est in his duobus verbis: Potius mori quam timere homines, & fugere ante exercitum. Potius mori quam non fugere pericula, quæ conscientiaë minuuntur, & præferre interesse alicujus amoris proprii, vel timidæ passionis præfidelitate ad quam obligamur.

Si non es hujus conditionis aut inclinationis, ut possis primum dicere; Aut si tua professio particulariter subiecta legi Evangelii tibi imponit omnes condonare injurias, crede, quod sit Princeps fortior ipso Cæsare, & illuminator à Deo omnibus Prophetis, qui securè asserit; *Quod Melior sit patiens viro forti, & qui dominatur animo suo: Expugnator urbinum.*

R E-